

El petit drac que tenia fred

Descripción

En un món ple de boscos encantats i muntanyes misterioses, hi vivia un petit drac anomenat Dídac. A diferència dels altres dracs, que bufaven foc per escalfar-se i cuinar els seus àpats, el Dídac sempre tenia fred. Encara que intentava bufar foc com els seus amics, només sortia una fumera fina i una petita espurna que s'apagava ràpidament.

Un dia, mentre jugava entre els arbres del bosc encantat, en Dídac va conèixer una fada petita i brillant anomenada Llúcia. La Llúcia va veure que en Dídac tremolava i li va preguntar:

– Per què tremoles, petit drac?

En Dídac li va explicar que, tot i ser un drac, sempre tenia fred perquè no podia bufar foc com els altres dracs.

La Llúcia, amb un somriure amable, va dir:

– Potser no has trobat la teva flama especial encara. Vols que t'ajudi a buscar-la?

En Dídac va assentir amb entusiasme, i junts van començar una petita aventura pel bosc encantat.

Primer, van visitar l'arbre més antic del bosc, pensant que potser les seves arrels profundes amagaven el secret del foc d'en Dídac. Però tot el que van trobar va ser un esquirol vell que dormia plàcidament.

Després, van anar a la cova de les estrelles, on es deia que els desitjos es feien

realitat. En Dídac va tancar els ulls i va desitjar amb totes les seves forces poder bufar un foc càlid i brillant. Però quan va obrir els ulls, tot continuava igual.

Finalment, la Llúcia va tenir una idea brillant.

– I si el teu foc no ve de dins sinó de fora? I si el teu cor calent és la clau per trobar la teva flama?

En Dídac no estava segur de què volia dir la Llúcia, però va decidir confiar en la seva nova amiga. Van anar junts al llac del mirall, on es deia que l'aigua reflectia la veritable essència de qui la mirava.

Quan en Dídac es va mirar al llac, va veure no només el seu reflex, sinó també tots els moments en què havia fet feliços als altres: quan va compartir el seu menjar amb un llop famolenc, quan va cobrir amb fulles un ocelllet que havia caigut del niu, i quan va fer riure a la Llúcia amb les seves històries.

De sobte, en Dídac va començar a sentir una calor agradable que brollava del seu interior. Va bufar cap al llac, i aquesta vegada, no va sortir fumera sinó una bella flama daurada i càlida.

En Dídac havia descobert que la seva flama especial no venia de la capacitat de bufar foc, sinó de la bondat del seu cor i les seves accions amables.

Des d'aquell dia, en Dídac va deixar de tenir fred. I encara que el seu foc no era com el dels altres dracs, va ser més especial perquè va escalfar no només el seu cos sinó també els cors de tots els que el rodejaven.

En Dídac i la Llúcia van continuar explorant el bosc encantat, compartint la seva calor i amistat amb tothom qui els creuava en el camí, recordant sempre que la veritable màgia resideix en la bondat i l'amor.

I visqueren feliços i càlids per sempre més.